

Sataa. Pilvet itkevät, ja sitten kyyneleet valuvat pitkin huuruista lasiruutua. Hiljaisuuden rikkoo vain hengityskoneen tasainen piipitys. Muistelen sitä päivää, kun aurinko oli paistanut. Kun Safinan kanssa puhuminen tuntui itsestäänselvyydeltä. Kyynelten kalvo sumentaa näkökenttäni. Safina oli ollut koomassa jo kahdeksan kuukautta. ”Kohta hänen aikansa on ohi”, kuulen jonkun lääkäreistä sanovan äidille. Niinpä niin, minulle ei ole taaskaan kerrottu, olen kuulemma liian nuori tietämään pikkusiskoni kohtalosta. Typerykset! Kyllähän minä tiesin, että aika oli vähissä, liian vähissä. Mutta sitä ennen minä löytäisin keinon. Olisi pakko löytää. Poistun paikalta, ennen kun kyyneleet valuvat poskilleni. ”Ja sitten ope oli antanu mulle kutosen!” Safina oli selittänyt kiihtyneenä. ”Hassua. Ja vaan sen takia ettet keskity ollenkaan opetukseen ja piirtelet matikanvihkoosi outoja peikkoja”, sanoin ja nauraen olin luonut häneen muka merkitsevän katseen. ”No hei, ootko ite parempi. Sähän vaan haaveilet koulussa!” ”Ehei, mä meditoitin. Se on ihan eri asia.” Asetin jalkani ristiin ja aloin mutista:

”Ammmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm...” Safina alkoi nauraa, ja katsoin häntä paheksuvasti: ”Älä keskeytä mua!” ”Lopeta Saida, kaikki kattoo”, Safina tirskei. Olin vilkaissut ympärilleni ja purskahtanut itsekin nauramaan. Kaikki katsoivat minua kuin hullua. Tartuin Lisaa kädestä ja hihittäen juoksimme pois paikalta. Olin ihan punainen, naurusta ja noloudesta. Silloin tuntui että itsensä nolaaminen oli pahin asia mitä meille voisi sattua. Silloin. ”Rauhotu jo!” ”En mä voi!” Lisa kikatti vieläkin, kun olimme odottamassa liikennevaloja jo neljän korttelin päässä. ”Sä olit ihan hassu! Näikö miten ne katto?” ”No, palatakseni sun kouluasiaan, sä oot menestynyt niin huonosti, että et taida ansaita tätä suklaaleivostä.” Safinan ilme vakavoitui: ”Saida, ei! Ei mun rakasta! Ei suklaamuffinia!” Hän nosti teatraalisesti kättään. Puraisin palan ruskeasta, sokerisesta muffinssista. En ymmärtänyt miten Lisa saattoi syödä jotain tällaista. Hän rakasti kaikkea makeaa, pienenä hän oli syönyt sokeria ihan paljaaltaan, aina kun äidin silmä vältti. ”Heeei!! Tästä seuraa RANGAISTUS!” Lisa alkoi kutittaa minua vatsasta ilkikurisesti hymyillen. ”Ei! Mä antaudun!” Huusin naurun lomassa. ”Hyvä. Hei, vihree valo on jo päällä. Tuu!” Safina alkoi jo hypellä suojatietä pitkin, mutta ennen kuin ehdin tehdä elelläkään, tuli rekka. Iso, musta rekka. Iso, musta rekka, joka ajoi suoraan Lisan ylitse. Muisto kivisti vieläkin liikaa. Kävelen hitaasti syksyistä tietä pitkin ja potkin pudonneita, kullanruskeita vaahteranlehtiä kuraisilla tennareillani. Olisi ollut varmaan kovinkin kaunis syyspäivä, mutta kyyneleitteni sumea kalvo muuttaa maailmani surulliseksi ja harmaaksi. Safina... ”Vieläkö etsit keinoa herättää siskosi, pieni saimaannorppa?” Kuulen tutun äänen takanani. ”Älä käännä, Saida, älä käännä, jaan ohjeita itselleni: ”Ignoroi, hän ei ole oikeaa seuraa sinulle.” Kiihdytän kävelytahtiani, ja painan katseeni jalkoihini. ”Älä käännä Saida, älä käännä.” Mutta on liian myöhäistä. Luna saa minut kiinni, ja jouduin kohtaamaan pistävät jääsiniset silmät jälleen kerran. ”No, miten on norppaseni?” Jatkan vieläkin mykkäkoulua. En ollut juttutuulella, varsinkin jos Lunasta oli kyse Vaikka hän ymmärsikin minua, hänen miittelias katseensa tuntui epämiellyttävästi näkevän sisälleni. ”Täällä ei ole ketään, Saima” Vilkaisin ympärilleni. Luna oli oikeassa, kuten yleensäkin. Olin oppinut tuntemaan hänet hyvin, sillä hän oli ainoa ihminen, jonka kanssa olin viettänyt aikaa onnettomuuden jälkeen. Hän ymmärsi hyvin tunteeni, sillä hänen miehensä oli kuollut tulipalossa. Kylässä kiersi huhu että hän oli tullut hulluksi jäätään leskeksi, joten hän oli syrjitty heidän keskuudessaan. Jotkut jopa väittivät että hän oli itse aiheuttanut tulipalon ja tappanut siten miehensä. Nykyään hän oli palovammojen peitossa oleva vanhus. Koska minä vietin aikaani hänen kanssaan, niin tietysti ihmiset alkoivat kummeksua asiaa. Luulivat että minulla oli myös jotain hämärää meneillään. Nykyään minulla ei ollut muita juttukavereita kuin Zeneida. Se oikeastaan haitannut minua, viihdyin hyvin yksin, mutta yritin nykyään vältellä häntä. Olin jo tarpeeksi epäsuosittu. ”No, puhu nyt jotain, norppani.” ”Lakkaa

kutsumasta minua norpaksi! Olen Saida, en Saima!” ”Hyvä on, Saida. Mutta kerro nyt, auttoiko se terapia?” ”Ei”, mutisen ja alan taas kävellä ripeämmin. En halua näyttää kyyneleistä kiiltäviä silmiäni. ”No, mitäs minä sanoin?” Huokaisen. Lunan kanssa puhuminen on kuin kilpailua. Eikö hän nyt vain voisi jättää minut rauhaan! ”No mitä sinulla on mielessäsi seuraavaksi? Vaihtoehdot taitavat käydä vähiin, vai mitä?” Silloin en voi enää hillitä itseäni: ”Jätä minut rauhaan Luna! Lakkaa ahdisteemasta minua!” Huusin hänelle, ”Ja ihan tiedoksi vain, sen sijaan että arvostelet minua koko ajan, niin voisit itsekkin miettiä miten voisit auttaa!” Keskustelu jäisi siihen, ainakin niin minä ajattelin. Luna pysähtyy, ja minä lisään vielä enemmän tahtia. Hän ei saisi minua enää kiin... Ajatukseni haihtuvat, kun melkein tyhjästä ilmaantunut käsi tarttuu olkapäähänni. Kuulen Lunan vakavan, selkeän äänen takaani, ja jähmetyn. ”Saida. Minä tiedän keinon.” Lunan koti on aina hämärä. Hän ei käytä sähköä, vaan pieniä kynttilöitä. Mutta nyt hämäryys on erilaista. Jotenkin pelottavaa. Ehkä se johtuu siitä, että tunnelma on kiristynyt. Luna ei tarjoa haaleaa teetään, eikä kovettuneita keksejä. Hän on vain hiljaa, tuijottaa sähkönsinisillä silmillään. Minäkin tuijotan, ja jännitys kuplii vatsassani. Hätkähdän, kun Luna rikoo hiljaisuuden. ”Jokainen hallitsee omaa mieltään itse, päättää mitä itse tekee, eikö vain?” ”N... Niin kai?” ”Mutta jokainen mieli on oma maailmansa. Siellä rakkaus ilmenee vaaleanpunaisina pilvinä, ja suru armottomana rankkasateena. Siellä muistot muodostuvat erilaisiksi olennoiksi. Siellä sinun kuvajaisesi hallitsee isossa palatsissa mielesi sisällä. Mutta jos joudut koomaan, et tunne enää mitään ketään kohtaan, etkä muista enää melkein mitään. Silloin muistojen maailma muuttuu vaaralliseksi. Et koskaan tiedä mitä siellä tapahtuu.” Katsoin häntä hämmentyneenä. En tiennyt mitä sanoa. Zeneidan tyhjä katse tuijottaa kaukaisuuteen. ”Sinä pidät minua hulluna”, Luna sanoi hitaasti. Se oli totta. ”Mielipuolena. Vinksahaneena. Mutta minä puhun totta. Minä lupaan.” ”Miten tämä... juttu liittyy minuun?” ”On olemassa loitsu, jonka avulla pääsee toisen ihmisen mielen valtakuntaan. Mutta jotta sinne pääsee, täytyy ohittaa muistojen meri. Se on yleensä hengenvaarallista, muistikuvat tekevät sinulle omituisia kepposia. Pelottavia kepposia. Mutta jos kyseinen ihminen on koomassa, sen yli saattaa päästä.” ”Saattaa?” ”Jos et muista mitään, meren ei periaatteessa pitäisi pystyä vaikuttamaan sinuun. Sitä ei koskaan tiedä, mutta on mahdollisuus, että selviät.” Nielaisen: ”Mitä apua siitä on?” ”Sinun täytyy löytää siskosi hänen mielestään, ja...” ”Ja mitä?” ”En tiedä enempää.” ”Mitä?” ”Mieheni... Hän tiesi tästä asiasta. Hän ei kertonut minulle kaikkea, mutta... Hän sanoi että voisin etsiä hänet käsiini jos hän olisi koomassa. Ja että hän kertoisi kaiken silloin.” ”Mitä tapahtui?” ”Sillä ei ole väliä. Tärkeitä on, että löydät hänet. Sitten löydät totuuden.” Minulla on varmaan miljoona kysymystä siinä vaiheessa. Voisinko luottaa Lunaan? Tiesikö hän kaikkea? Mitä Luna tarkoitti ”totuudella”? Olisiko järkevää heittäytyä noin hulluun suunnitelmaan? Mistä tiesin, olisiko mikään tuosta tarinasta totta? Jos kuolisin? Jos jotain kamalaa tapahtuisi? Halusin lisää vastauksia. Vastauksia. Vastauksia! Mutta sitten nielaisen kaikki kysymykseni, ja annan tilaa vain yhdelle ajatukselle. Safina. Yksi kysymys jää pyörittelemään päähäni. Onko sinulla vaihtoehtoja, Saida? Sydän pamppaillen kuiskaa ainoan vastauksen. ”Ei.” Olen tyhjyydessä, leijun siellä. Ympärilläni on vain tyhjiä sydämiä, jotka ovat jo lopettaneet sykkimisensä. Hetken mietin, eikö loitsu olekaan toiminut, mutta kun näen valon, tiedän olevani oikeassa paikassa. Sitten pelästyn. Valo alkaa himmetä. Entä jos se ei huomannut minua? Jos se jättäisi minut tänne pimeyteen? Yritän liikkua, mutta tyhjyys tarttuu jalkoihini, enkä pysty ottamaan askeltakaan. Yritän huutaa, mutta tyhjyys tunkeutuu suuhuni, enkä pysty sanomaan sanaakaan. Jähmetyn pelosta, kun valo vain himmenee ja himmenee. Ei. Ei! Mutta ennen kuin ehdin tehdä mitään, tunnen kylmän käden tarttuvan minuun, ja se vetää minut irti pimeyden kahleista. Yhtäkkiä käsi työntää minut jonkinlaiseen pyörteeseen, ja pian en enää voi hengittää, aivan kuin

olisin vedessä... Oliko tämä se muistojen meri, josta Zeneida oli puhunut? Minua alkaa huimata, mutta kylmä käsi ei anna periksi, se vetää minua niin, että saan syvät haavat sen terävistä kynsistä. Veri värjää veden punaiseksi ympäriltäni. Vajoan alemmas sekunti sekunnilta. Olen liian väsynyt. Happeni on lopussa, ja haavaani sattuu. Haluan päästää irti kaikesta, haluan vajota alas... Mutta Safina! Muisto tykyttää päässäni. Safina! ajatus Safinasta saa minut nousemaan viimeisillä voimillani pintaan. pyörryttää, päässäni humisee... mutta kerään kaikki voimani, ja juuri ennen kun menetän tajuntani, iskeydyn tiukasti kahden kiven väliin. Pimeys on poissa. Käsi on poissa. Olen elossa. Voi luoja, olen elossa.